

Jack a lego-fiú nyugodtan élt, éldegélt. Már nem volt kisgyermek, hanem amolyan lego-nagyfiú. Mégis mindig azt tette, amit mások akartak. Nem bánta igazán, mert így utazott úrrepülőn, volt már uszodás háza, vezetett szuper kamionokat... Amikor azonban fiatalemberré cseperedett ez a lego-emberke, észrevette, hogy egyre kevesebbszer veszik elő a legós dobozt a szekrény mélyéről. Ha előveszik is, hozzá alig-alig nyúlnak és egy nap elkezdődött a vég: szanaszét hagyták a többi lego-darabbal.

Néha ugyan összekapkodták és beszórták a gyűjtőkosárba, de Jack jobban szerette, amikor berendezték a helyére, a rekeszes lego-dobozba, mert ott találkozhatott Max-szel és Tinával. Mindhárman egy kis játékfilmnek köszönhatték a nevüket. A filmen három lego-emberke – Max, Tina és Jack – különböző kalandokba keveredett a nagy Nana-madárral, de végül megoldottak minden problémát. Jack azonban most már igazán szomorú volt, kedvetlenül feküdt és porosodott a többi játékkal a nagyszobai szekrény lábánál. Két kis barátját régóta nem látta... Remélhetőleg nem érte őket baj: szerencsére a legók sok mindent kibírnak. Múltkor például egy nagy láb taposott Jack-re, majd rúgta odébb... éppen akkor keveredett el a többiektől. Lelke is olyan szomorú volt, mint a sűrű porcicás, szekrény alatti táj.

Jack azt gondolta, hogy mennyire jó volt régen, de most már szinte semmi sem jó. Bár ő is olyan kis porcicává válna és elenyészne a szekrény alatt, akkor nem fájna annyira az élet. Nincs már úrrepülő, nincsen frissítő uszoda, és nincsenek izgalmas teherautó versenypályák. Csak a mellőzöttség van. Szegény Max és Tina... lehet, hogy ugyanígy szomorkodnak valahol. Meg kéne vigasztalni őket.

Csakhogya ahhoz el kell indulni. Ő viszont nem szokott hozzá, hogy maga tegyen meg dolgokat. Eddig mindent a ház lakói tettek helyette. Mozgatták karjait, lábait, forgatták fejét a nyakán, adtak a kezébe dárdát, vagy papagájt, vagy kormányrudat, vagy bukósisakot... a játék szerint. Hej, milyen jó is volt akkor! A legtöbbször Tinával és Max-szel volt. Egyszer még a Nana-madár is elkészült... felettébb muris látványt nyújtott. A filmben is vicces volt, de így a valóságban megépülve egészen másképp hatott: terjedelmes szárnyai félelmetesnek tűntek. Jack ekkor értette meg, hogy a filmben az őket játszó lego-emberek milyen bátrak voltak, hogy szembe mertek szállni a nagy Nana-madárral és végül barátokká váltak. Ha nem vették volna a bátorságot, hogy elmenjenek és visszaszerezzék tőle az ellopott tárgyakat – köztük az oroszán király koronáját – akkor most szegényebbek lennének, ki tudja, az óriás szárnyas mikor csapna le újra rájuk... és legfőképpen hiányozna egy barátjuk: a félelmetesnek ható, de csöppet sem félelmetes Nana-madár.

Jack-nek elmúlt a sírhatnékja... maga sem tudja hogyan, de egyszer csak világossá vált előtte, hogy most neki is egy ilyen nagy „Nana-madárral” van dolga. Egy félelmetesnek, legyőzhetetlennek tűnő valami áll előtte... és ha nem néz vele szembe, akkor szegényebb marad és porosodhat itt az idők végezetéig a szekrény alatti félhomályban. Ennek a „valaminek” az volt a neve, hogy... mi is? Minek is lehetne nevezni? Jack nem találta a szavakat, de megérezte, ha nem teszi a dolgát, akkor az élete megreked itt, a mozdulatlanságban, a szomorúságban. Azt tudta, hogy eddig azt tette, amit mások akartak neki, és ez végeredményben jó volt. De most nincs itt a más, aki tenné vele a jót. A házban lakó gyerekek kiskamasszá váltak, és a legókat – a többi játékkal együtt – rendszerint szanaszét hagyták. Már csak néha vették kézbe őket és hamar le is szórták, ott ahol éppen voltak, mert nagyobb szórakozást találtak maguknak ... a számítógépes asztalhoz mentek és ott építettek a virtuális Lego Builderrel, egy képzelt lego-világot építő játékkal. Jack-et egyébként sem látták a szekrény alatt.

A mi lego-emberkénknek meg volt a véleménye erről a szórakozásról, mert mindent látott. Először is látta, hogy azok a legók nem igaziak, persze érdekes lehet velük játszani egy ideig, de hogy teljesen lecseréljék őket, az igazi Tinát, Max-et és Jack-et azokra a mindenféle forgatható lego-képekre... ez már elfogadhatatlannak látszott!

Másodszor látta azt is, hogy ezek a gyerekek ugyan nagyobbak, erősebbek lettek az évek alatt és okosabbakká váltak a tanulástól, valami mégsem volt a rendjén. Amikor a szüleik megkérték őket, hogy rakják el maguk után a játékokat, akkor jobb esetben mordultak egyet, kicsit rakodtak, vagy még azt sem, esetleg egyes játékokat betúrtak a szőnyeg alá, vagy beszórták a díspárnák mögé... pedig Jack előtt világos volt, hogy nincs sok elrakodni való. Amikor a szüleik megkérték őket, hogy vigyék le a szemetet, akkor egymásra mutogattak, hogy ő milyen régen vitte le, pedig a személtároló pár perces és nagyon könnyű mutatvány: Jack tudja, hiszen nap, mint nap, évek óta a szülők valamelyike

vitte le a szemetet. Amikor pedig a boltba kellett volna lemenni, akkor ha valamelyik gyereknek kedve volt, akkor leszaladt a boltba, de ha nem volt kedve senkinek, akkor nagy volt a csönd és kelletlen „Igen, megyek” válasz érkezett. Jack akárhonnan is vizsgálta a dolgot, úgy találta, hogy a bevásárlás sem egy ördögösség. Ezek a gyerekek megszokták, hogy kis koruktól gondot viseltek rájuk, és most, hogy nagyobbak lettek, nem értik, hogy miért kellene nekik megtenni, amit eddig más tett meg helyettük. Jószívűek, ezért (a játékok elrakodásán kívül) meg-megteszik, amit tőlük kérnek, de szomorúak maradnak és kelletlenek.

Pedig a világ teli van ezernyi csodával... például a felnővekvés csodájával! Amikor a kicsi helyett már nem a nagy teszi meg a dolgokat, hanem együtt teszik a dolgukat. És Jack előtt ekkor vált minden világossá. Hiszen ő is ugyan így van... ő nem a Lego Builder világában süllyedt el, hanem az önsajnálkozás világában, abban a világban, ami azt mondja neki „látod, itt hagytak egyedül”, és azt, hogy „látod ezt és ezt már magadnak kellene megtenned, mert különben itt rekedsz”, és azt, hogy „ha te nem teszel valamit a jelen helyzetben, más sem fog tenni”. Jack-be nyilalt a gondolat, hogy akkor talán soha nem fogja újra látni Tinát és Max-et, mert lehet, hogy egyszer egy óvatlan porszívózás alatt fölszippantják, hiszen nem látják, és a porszívócsőben koppanó hangra csak legyintenek a serény munka közben, hogy biztos egy kavics volt. Ekkor erő szállt a tagjaiba. Végre van esély arra, hogy kilépjen ebből a szörnyű porcicas szekrényalja-világból és elinduljon... **a saját lábán!**

Igen, a saját lábán! Eddig nemigen próbálta, túl fáradtságos volt, hagyta, hogy igazgassák a lépteit, hogy megtegyék helyette az utat. A karjait is megmozdította: régebben próbálta ezt is, de a kezdeti egy-két boldog és izgalmas perc után túl fáradtságosnak találta és lemondott róla... hagyta, hogy tagjai mindegyikét apró gyerekek mozgassák. Ez a „saját lábán” kifejezés egyébként nem volt számára ismeretlen, mostanában egyre többször hallotta a szülőktől „Gyerekek, nagyok vagytok már, álljatok a saját lábatokra, ha el kell menni a boltba és megkérünk, akkor morgolódás nélkül tegyétek meg. Szánjátok oda rá magatokat és akkor örömmel mentek, meglátjátok, mennyivel jobb úgy megtenni a kötelességünket!” De a gyerekek nem értették meg; továbbra is morgolódás volt a válasz, vagy egy „mindjárt”, ami a legtöbbször azt jelentette, hogy „sohanapján kiskedden”. Persze nem azért, mert a gyerekek nem gondolták komolyan, de a szülők nem mindig tudták kivárni a percekig, órákig, olykor egy napig is tartó „mindjárt”-ot.

Szóval a gyerekek nagyok lettek... Jack belegondolt, ő is elég nagy lett már. Ugyan, ide a gyerekekhez, nyolc éve került két kis barátjával, de ha beleszámítja a gyártósorról való leszállását, a bolt polcán, a dobozban való várakozás idejét, akkor már ő is annyi idős, mint a gyerekek. Tehát éppen itt az ideje, hogy a saját lábára álljon. Eddig nem volt hozzá kedve, de most van... mert enélkül nem fognak haladni a dolgok. Tina sem kerül elő és Max sem; lehet, hogy ők el vannak rakodva? Lehet. De az is lehetséges, hogy nem... arra nem is mert gondolni, hogy valamelyik csak egy halk és mégis határozott koppanásként végezte a porszívózsákban; vagy a szobában szanaszét levő újságokkal együtt véletlenül ki lett dobva. Jack, majdnem elsírta magát a gondolatra. És nagyon szerencsésnek érezte magát – most először – hogy ő csak a poros szekrénylábáig jutott.

Közben erőt vett magán és fölült. Fárasztó volt, mégis kedvvel tette... Tinára és Max-re gondolt, és remélte a mielőbbi találkozást. Lassan fölegyenesítette derekát is és két lábon állt. Micsoda érzés! Ő tette ezt egyedül! Óvatosan elindult, először kapaszkodva haladt a szekrény lába körül, majd mikor biztosabbá váltak a léptei, elindult a szoba közepe felé. Ott látott egy ledobott gyerekpólót, gondolta, ha arra föl tud kapaszkodni, akkor onnan körülnéz. Lassan haladt, de nem törődött a fáradtsággal... tagjai egyre jobban bejáratódtak és egy óra alatt el is érte a pólót. Másfél métert tett meg... micsoda tempó ez az elmúlt évek egy-két centijéhez képest! Erőt adott neki a gondolat... kezdte érezni, hogy nem is olyan rossz a saját lábra állni, és beleegyezni a fölnővekvésbe. Hogy miről maradnak le a gyerekek, ha szomorúan teszik meg, amit meg kell tenni, és így nem örülnek növekedésnek!

Most irány a póló teteje; megszerezni a kilátást, megtalálni a barátokat! Jack-et hajtotta a közeli vizionálás reménye, és elindult fölfelé. A póló anyaga minduntalan besüppedt és Jack már kezdte azt gondolni, hogy mégis jobb, ha helyette megteszik a dolgokat, amikor egyszer csak egy színes gyermekújság alól kikandikáló lego-hajfűrtöt pillantott meg. Igen, ez kétségtelenül Tina haja! Tina megvan! Micsoda boldog pillanat! Magát nem kímélve, elkezdett visszacsúszni a pólón, hogy kis barátja segítségére siethessen.

Ekkor azonban hirtelen a levegőben találta magát. Az egyik gyermek meglátta a pólón és fölkapta. Boldogan nézte és így kiáltott „De jó, gyertek, megvan Jack! Már olyan régen játszottam vele! Már azt hittem, hogy elveszett! Már azt hittem, hogy fölszívta a porszívó! Már azt hittem, hogy véletlenül kidobtuk! De most megvan!” Majd Jackhez fordult: „Hogy kerültél ide a szoba közepére? Hogy nem vettelek észre?” Jack éppen magyarázni akarta, hogy mert a szekrény alatt volt eddig, meg ők a Lego

Builder miatt úgysem vesznek észre semmit, de leginkább a szomorúságuk és a kedvetlenségük teszi őket vakká, amikor pedig életvidáman meg kellene tenniük a dolgukat. Hiszen, ha most ő maga, Jack sem tette volna meg a dolgát, azt amit addig mások tettek meg helyette, és nem indult el volna a két saját lábán Tina és Max megkeresésére, akkor most nem lenne itt a magasban, a kézben... és az előbb nem találta volna meg Tinát... De aztán nem magyarázott semmit, hiszen ezek a gyerekek úgysem értik, amit ők legók, mondanak. Elszomorodott, mert egyszer csak egy lego-versenyautóban találta magát. A gyermek éppen javítgatta... ki tudja, merre fogja vinni, és Tina még mindig ott van az újság alatt. Biztos ő is nagyon szomorú. Nem jó a félhomályban lenni.

Már száguldozott is vele a versenyautó... egyenesen a szoba másik végébe, el, messze Tinától. Aztán újra csúcsebességgel haladt... régebben ezt nagyon szerette, de most jobb lett volna a maga lábán Tina felé tartani... hopsz, egy elhagyatott ceruza az útn! Jaj, a száguldó autó megbillent, és néhány leszakadó lego-darabbal egyetemben a szoba egyik sarka felé bukfencezett... egyenesen az újsághoz, Tina fölé! Elsodorta az újság egy lapját... és Tina derékig előkerült. Ekkor újabb üdvriválás rázta meg a lakást! „Megvan Tina is! Megvan Tina is!” járt kiáltozva indiántáncot a kisgyermek a szobában. Erre már odamentek a testvérei...

Jack és Tina láttán visszaemlékeztek a régi varázslatos lego-kalandokra... és megtörtént a csoda. Az egyik gyermek visszament a számítógéphez és kilépett a lego-építő programból. Majd visszajött és azt javasolta, hogy keressék meg Max-et. Így is tettek. Fél órán át keresgéltek, de nem találták. Jack és Tina majdnem elsírták magukat. De a gyerekek most nem adták föl, kitartóknak bizonyultak... összesúgtak, és megtörtént a második csoda: módszeresen végigjárták a szobát és elrakodták a szétszóródott papírokat, ruhákat, babákat és autókat. Max azonban nem került elő. A szülők boldogok voltak, hogy a gyerekek szó nélkül elrakodták maguk után, és a gyerekek is örültek a szülők örömeinek, meg a rendnek is a szobában, de Max miatt szomorúak voltak. Anya és apa segíteni akartak nekik, még a porszívót is szétszerelték, hátha benne van Max. De ott sem volt.

Végül megbeszélték, hogy egy kis pihenő után elrakják a gyerekszobát is, hátha onnan előkerül. Megebedeltek, csendes pihenőként megnézték a Lego-történetet a nagy Nana-madárral, és elkezdtek a gyerekszobát is összerakodni. Ekkor az egyik kisgyerek lego-darabokat talált a gyerekszoba sarkában. Összegyűjtötte őket és elővette a rekeszes lego-dobozt, hogy elrendezze a darabokat. Ekkor boldogan fölkiáltott: „Itt van Max!” Hogy, hogy nem, Max véletlenül a helyén volt... ott senkinek nem jutott eszébe, hogy keresse. Örömmujongás kerekedett, majd a gyerekek rögtön neki akartak állni a legózásnak. Játsszani szerettek volna régi kis barátaikkal Max-szel, Tinával és Jackkel. A szülők természetesen megengedték, hogy játszanak... kezdetnek nem rossz, hogy a nagyszobát a „saját lábukra állva” elrakodták. Majd kiderül, mi lesz a gyerekszobával, legrosszabb esetben másnap a szülők elrakodják... talán egyszer fölnőnek annyira a gyerekek, mint Jack, hogy észreveszik: jó megtenni a kötelességet és utána jó az együttlét a rendezett világban.

A gyerekek estig játszottak a nagyszobában (mert a gyerekszobában a rumli miatt nem volt hely), akkor viszont szó nélkül elrakodták maguk után a legókat; szépen berendezve őket a dobozokba. Lefekvés előtt, amikor a szülők már csak ki-bejártak az elaludni készülőkhez, halkan összesúgtak és gyorsan letették már nem is olyan kis gyerekbuksijukat a párnákra. Hamarosan egyenletes, békés szuszogás töltötte be a szobát.

Másnap reggel, mikor a szülők fölkeltek, csodálkoztak, hogy a gyerekek még alszanak... egy mukkanás nem hallatszott a becsukott gyerekszoba ajtó mögöl. Aludnának még? Ilyenkor már nem szoktak. Halkan benyitottak a gyerekszobába, és nem hittek a szemüknek. A gyerekszoba rendben volt, az ágyak beágyazva... a gyerekek pedig csendben olvasgattak. Mikor észrevették a szülőket, megszólaltak: „Jó reggelt! Fölébredtetek? Most már akkor nem zavarunk titeket a zörgéssel, ha legózunk?” A szülők boldogan összenéztek és mindketten nemet intettek fejükkel. „A saját lábukra álltak. Talán fölnőttek ezek a gyerekek.” – gondolták magukban. Majd megszólaltak: „Előszedhetitek a legós dobozokat, amíg mi előkészítjük a reggelit.” „Köszönjük!” – kiáltották a gyerekek, majd az egyikük hozzátette: „De holnap én segítek előkészíteni a reggelit!” a másik megtoldotta: „Én meg segítek majd elrakni az asztalt!” a harmadik pedig kamaszos morgással kis mosollyal az arcán: „Üsse kő, én meg szívesen leviszem a szemetet.”

A szülők megsimogatták a gyerekeket, és még egyszer körülnéztek a szobában, ahol minden a helyére került. A három lego-barát a dobozból mindent hallott, Jack-et pedig megmagyarázhatatlan boldogság töltötte el: megtette, amit meg kellett tennie, és még ha ez csak egy csekélyke dolog is volt – elindulni a saját lábán a porosodó szekrény félhomályából – akkor is milyen nagy dolgokhoz vezetett. Valóban minden a helyére került: a szobákban is és az életben is.